

# Ἡ δίκη τοῦ Ἰησοῦ

ΘΕΑΤΡΟ ΑΘΗΝΩΝ

**ΟΙ ΔΙΚΕΣ, ΟΙ ΠΑΣΗΣ** φύσεως δίκες, συγκινούν ιδιαίτερα τὸ κοινὸν ποὺ ἐνδιαφέρεται πάντα γιὰ τὴ διαλεύκανσι μίας σκοτεινῆς ὑποθέσεως καὶ τὴν ἀποκάλυψι τῆς ἀλήθειας. Τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ τοῦ κοινοῦ γιὰ τὴ δικανικὴ διαλεκτικὴ καὶ γιὰ τὶς ἀπρόβλεπτες πολὺ συχνὰ φάσεις μίας σπουδαίας δίκης δὲν ἀφήτε ἀδιάφορους ὠρισμένους δραματικούς συγγραφείς ποὺ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν ἀμεσώτερη τὴν μέθεξι τῶν θεατῶν τους, ἐδιάλεξαν θέματα ποὺ ἡ σκηνικὴ τους πραγμάτωσι θὰ ὁλοκληρωνόταν με τὴν διεξαγωγὴ μίας ὑποθετικῆς δίκης.

**Η ΔΡΑΜΑΤΟΥΡΓΙΚΗ** αὐτὴ μέθοδος παρουσιάζει ἐξάλλου τὸ πρόσθετο γιὰ τὸ κοινὸν ἐνδιαφέρον ὅτι ἐκτὸς τοῦ δραματουργοῦ καὶ τῶν ἐπὶ σκηνῆς ἠθοποιῶν μπορεῖ νὰ συμμετάσχη στὴ διεξαγόμενη δίκη καὶ τὸ ἴδιο τὸ κοινόν, πολὺ περισσότερο μάλιστα ὅταν ἡ δίκη αὐτὴ ἀνακινή συνειδησιακὰ προβλήματα καὶ ἀφυπνίζει κάποτε στὸν θεατὴ ἓνα συναισθημα προσωπικῆς εὐθύνης καὶ ἐνοχῆς στὸ δικαζόμενο ἐγκλημα ἢ στὴν διαπιστούμενη ἀδικία.

**ΑΥΤΗ ΑΚΡΙΒΩΣ** εἶναι ἡ περίπτωσις τῆς «Δίκης τοῦ Ἰησοῦ» τοῦ Ἰταλοῦ δραματογράφου Ντιεγκο Φάμπρι ποὺ ἀνέβασε προχθές στὸ Θέατρο Ἀθηνῶν ὁ θίασος Δημήτρη Μυράτ. Ἕνας Ἰσραηλὶτης καθηγητῆς ἔχει τὴν ἔμμοιη ιδέα νὰ ἐξακριβώσῃ κατὰ πόσον ἡ καταδίκη σὲ σταυρικὸ θάνατο τοῦ Ἰησοῦ ἦταν δικαστικῶς βάσιμη καὶ σύμφωνη με τὰ ἰουδαϊκὰ θέσμια καὶ συγκροτεῖ γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸ με τὴ συνεργασία συγγενῶν καὶ φίλων ἓνα ὑποθετικὸ δικαστήριον γιὰ μιὰν οἶονεὶ ἀναψηλάφησι τῆς δίκης τοῦ Ναζωραίου.

**ΤΟ ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΚΟ** αὐτὸ δικαστήριον με τὴν ὀξύτητα τοῦ κατηγοροῦ τοῦ ποὺ προσπαθεῖ νὰ δώσῃ στὸ ὑπερφυσικόν, στὸ μυστηριώδες καὶ στὸ θαυμαστὸ λογικὲς ἐξηγήσεις καὶ ποὺ συγκρούεται με ὅσους ὑπερασπίζονται τὸν Ναζωραῖον, θὰ εἶχε δικονομικὸ ἀπλῶς ἐνδιαφέρον α) ἂν δὲν ἀποκαλυπτόταν περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔργου πῶς ὁ ἀνελέητος αὐτὸς κατηγορὸς ἦταν ὁ ἴδιος ἓνας Ἰούδας Ἰσκαριώτης ποὺ πρόδωσε τὸν φίλον τοῦ κ' ἐγίνε ἐραστὴς τῆς γυναίκας του, τῆς κόρης τοῦ καθηγητῆ Σάρας καὶ β) ἂν τὸ σκηνικὸ αὐτὸ παιχνίδι με τὶς συμβατικότητες καὶ τὶς αὐθαρεσίες του δὲν ἔδινε ἐν πάσῃ περιπτώσει τὴν εὐκαιρίαν στὰ καλλιτεχνικὰ στελέχη τοῦ θίασου Δημήτρη Μυράτ νὰ ὑποδυθοῦν μ' ἐπιτυχία πολλοὺς ἐνδιαφέροντες ρόλους.

**ΣΤΟ ΕΙΔΙΚΟ** κεφάλαιον τῆς ἐρμηνείας τοῦ ἔργου ἰδιαίτερη πρέπει νὰ γίνῃ μνεία γιὰ τὸ πλούσιον σὲ συναισθημα καὶ παλμὸν παιξίμο τῆς κ. Βούλας Ζουμπουλάκη, ποὺ ὑποδύθηκε τὸν διπλὸν ρόλον τῆς Σάρας καὶ τῆς Παναγίας. Πειστικὸς ὅπως πάντοτε ὁ κ. Βάσος Ἀνδρονίδης στὸν ρόλον τοῦ καθηγητῆ - προέδρου. Με αὐτοκυριαρχίαν ἐπίσης ἐρμήνευσε τὸν ρόλον τοῦ Κα'άφα ὁ κ. Δημ. Μπισλάνης. Ἰκανοποιητικὸς ὁ κ. Γ. Τζώρτζης στὸν διπλὸν ρόλον τοῦ κατηγοροῦ καὶ τοῦ Δαυίδ. Με νεῦρον καὶ γνήσιον πάθος ἀπέδωσε ὁ κ. Μάκης Ρευματιάς τὸν ρόλον τοῦ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτη. Ἰδιαίτερην αἴσθησιν ἐπρόξενησε ἡ ἀνεπιτήδευτη ἐμφάνισις τῆς κ. Δέσποινας Μπεμπεζέλη στὸν ρόλον μίας ἀπλοϊκῆς καθαριστρίας. Τέλος ὁ κ. Δημήτρης Μυράτ ποὺ ἐρμήνευσε δυὸ μάλλον ἀσήμαντους ἐπεισοδιακοὺς ρόλους στὸ ἔργο, κατέβαλε ἀντιθέτως μιὰν εὐσυνειδητὴ καὶ καλλιτεχνικὰ ὑπεύθυνον προσπάθειαν γιὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὶς ἀδυναμίες τοῦ κειμένου καὶ νὰ ὀργανώσῃ μιὰν ὀρτια θεατρικὴ παράστασιν.

**ΑΓΝΟΩΝΤΑΣ** τὸ ἔργο τοῦ Φάμπρι στὸ πρωτότυπον, ἀδυνατοῦμε νὰ προσδιορίσουμε ἐπακριβῶς τὴν ἀξίαν τῆς διασκευῆς τοῦ κ. Γ. Ρούσου. Διαπιστώνουμε ἀπλῶς ὅτι ἡ διασκευὴ τοῦ ἔφερε τὸ ἔργο ὅσο ἦταν δυνατόν κοντύτερα στὴν εὐαισθησίαν καὶ στὴ δεκτικότητά ἑνὸς κοινοῦ ποὺ δὲν προβληματίζεται ὅπως τὸ καθολικὸ κοινόν, τουλάχιστον με τὸν ἴδιον τρόπο καὶ τὸ ἴδιο πνεῦμα, πάνω στὰ θεολογικά καὶ δογματικὰ προβλήματα.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ